

Sincabın Görünmez Köprüsü

Ebru Mina TOMURCUK

Sincabın Görünmez Köprüsü

Ebru Mina TOMURCUK

Ormanın kalbinde, güneş ışınlarının yapraklar üzerinde dans ettiği yerde, Pip adında küçük bir sincap yaşırdı. Pip'in yumuşak, kızıl-turuncu tüyleri ve sabah ışığında parlayan krem rengi bir karnı vardı. Büyük kehribar gözleri, dallar boyunca koştururken merakla parıldardı. Bugün Pip, minik palamut-kabuğu çantasını doldurmak için palamut arıyordu. Kulağının arkasına sıkıştırılmış tek bir çançiçeği vardı; bu, bahar esintisinin bir hediyesiydi.

Pip ağaçtan ağaca atladı, gür kuyruğu umutlu bir kıpırtıyla kıvrıldı. Aniden durdu. İki uzun meşe ağacının arasında, havada bir şey parıldıyordu. Bir köprüye benziyordu, ama görünmezdi! Pip aşağıdaki çimeni ve yukarıdaki gökyüzünü görebiliyordu, ama patilerini uzattığında hafif bir karıncalanma hissetti. "Güvenli mi?" diye fısıldadı, kalbi hızla çarpıyordu. Karşıya geçmek istiyordu, ama emin değildi.

Pip geri çekildi, püsküllü kulakları seğirdi. Duyduğu tüm hikâyeleri düşündü; güçlü görünen ama öyle olmayan köprüleri. Düşmek istemiyordu. Tam o sırada, yukarıdan yumuşak bir ses öttü. "Merhaba, küçük dostum. Ne buldun bakalım?" Pip başını kaldırdı ve Olive adında bilge, yaşlı bir baykuş gördü. Benekli gri-kahverengi tüyleri ve yuvarlak pirinç gözlüklerinin ardında nazik altın rengi gözleri vardı. Boynuna yosun yeşili bir atkı sarılmıştı.

Olive süzülerek indi ve Pip'in yanına kondu. "Bu görünmez bir köprü," dedi sakince. "Ama güvenli olup olmadığını merak etmekte haklısın. Sırf burada diye ona güvenmemeliyiz." Pip başını salladı, kehribar gözleri kocaman açılmıştı. "Nasıl bilebiliriz?" diye sordu. Olive gülümsedi. "Test edebiliriz," dedi. "İzle ve öğren." Kalçasındaki küçük deri keseyi açtı ve minik bir çakıl taşı çıkardı.

Olive çakıl taşını havaya kaldırdı. "Eğer köprü sağlamsa, taş seker ve üzerine düşer," diye açıkladı. "Eğer değilse, içinden düşer." Pip nefesini tuttu, Olive çakıl taşını bıraktı. Taş, görünmez yüzeye yumuşak bir tık sesiyle çarptı ve bir kez sektikten sonra köprüünün üzerine, hiçbir şeyin üstünde durmadan kondu. "Tuttu!" diye ciyaktı Pip. Olive başını salladı. "Bir taş yeterli değil. Daha fazlasını deneyelim."

Olive bir taş daha bıraktı, sonra bir tane daha; her biri farklı noktalardan. Bazıları sekti ve köprü'nün üzerinde kaldı; bazıları kenardan yuvarlandı ve yere düştü. Pip dikkatle izledi. "Bazıları neden düşüyor?" diye sordu. "Köprü'nün zayıf noktaları olabilir," dedi Olive. "Neresinin sağlam olduğunu bulmalıyız." Bir taşın güvenle konduğu her noktayı küçük bir dal parçasıyla işaretledi. Pip yardım etti, kuyruğu dikkatle kıpırdıyordu.

Sol tarafı test ettiler, sonra sağ tarafı. Olive taşları bir sıra halinde bıraktı ve Pip nereye düştüklerini izledi. "Burası sağlam," dedi Olive, bir dal parçasına dokunarak. "Burası daha zayıf." Pip'in gözleri dal parçalarını takip etti ve bir düzen görmeye başladı. Köprü ortada güvenliydi ama kenarlarda değil. "Yani ortadan geçebilir miyiz?" diye sordu Pip. "Evet," dedi Olive. "Ama her adımı test etmeliyiz."

Olive, Pip'e küçük bir taş uzattı. "Sen dene," dedi nazıkçe. Pip'in patisi titredi, taşı bıraktı. Taş sekti ve köprünün üzerine kondu. "Tuttu!" diye sevindi. Bir tane daha bıraktı, bir tane daha; her seferinde nereye düştüklerini izledi. Her taşla Pip biraz daha cesaretlendi. "Köprü burada sağlam," dedi, bir sıra dal parçasını işaret ederek. "Sanırım karşıya geçebilirim."

Olive başını salladı. "Kanıtı gördün," dedi. "Artık köprüye güvenebilirsin, ama sadece güvenli olduğu yerde." Pip derin bir nefes aldı. Güvenli yolu işaretleyen dal parçalarına baktı. Sonra küçük bir patisini görünmez köprü'nün üzerine koydu. Tahta bir kalas gibi sağlam hissettirdi. Bir adım daha attı, sonra bir tane daha. Kalbi hızla çarpıyordu, ama aşağı bakmadı.

Pip adım adım görünmez köprünün üzerinden yürüdü. Gözlerini dal parçalarından ayırmadı ve gür kuyruğu dengesini korumasına yardım etti. Köprü, onu yukarıda tutan nazık bir el gibi hissettirdi. Yolun yarısında durdu ve Olive'e baktı. "Başarıyorum!" diye seslendi. Olive'in altın rengi gözleri gülümsemeyle kısıldı. "Başarıyorsun," dedi. "Test ettin ve şimdi güveniyorsun."

Pip karşı tarafa ulaştığında sevinçle zıpladı. "Başardım!" diye ciyakladı. Dönüp Olive'in köprü'nün üzerinden süzülerek geçtiğini gördü, yosun yeşili atkısı dalgalanıyordu. "Cesurdun," dedi Olive. "Ama unutma, güven kör değildir. Gördüklerimizden ve öğrendiklerimizden büyür. Kanıt aradın ve bu seni güvende tuttu." Pip başını salladı, kehribar gözleri parlıyordu. "Teşekkürler, Olive. Her zaman güvenmeden önce test edeceğim."

Olive, Pip'e kesesinden küçük bir çakıl taşı verdi. "Bunu sakla," dedi. "Yeni bir şeyle karşılaştığında, onu test etmeyi hatırla. Kanıt ara, yolunu bulacaksın." Pip çakıl taşı palamut-kabuğu çantasına koydu. Bu günü asla unutmayacağını biliyordu. Görünmez köprü artık korkutucu değildi; kendi çabasıyla kazandığı bir yoldu.

Pip ve Olive köprünün öteki tarafında birlikte oturdular, Pip'in çantasındaki palamutları paylaştılar. Pip keşfedebileceği tüm yerlerden bahsederken kulağının arkasındaki çançiçeği sallanıyordu. "Çok korkmuştum," dedi Pip. "Ama senin testin beni güvende hissettirdi." Olive gülümsedi. "Korku doğaldır," dedi. "Ama bir dost ve biraz kanıtlarla cesur şeyler yapabilirsin."

O günden sonra Pip görünmez köprüden sık sık geçti, her adımı test etmeyi hep hatırladı. Arkadaşlarına bilge baykuşu ve yolu gösteren taşları anlattı. Ve Pip ne zaman yeni bir şeyle karşılaşa, Olive'in sözlerini düşünürdü: "Güven kanıt ister." Kanıt arar, sonra cesaretle ilerlerdi.

Olive, Pip'in her gün daha cesur olduğunu izledi. Onun birçok köprüyle karşılaşacağını biliyordu; bazıları görünmez, bazıları değil. Ama sırrı öğrendiğini de biliyordu: güven, gördüklerimiz ve öğrendiklerimiz üzerine kurulur. Ve bununla Pip her maceraya hazırды.

Ve böylece, ormanın kalbinde, palamut-kabuğu çantalı küçük sincap cesareti ve dikkatli yollarıyla tanındı. O ve Olive en iyi arkadaş olarak kaldılar, hikâyeler ve taşlar paylaştılar. Görünmez köprü hâlâ meşe ağaçlarının arasında duruyor; gerçek kanıtları aradığımızda güvenin büyüdüğünü, her seferinde küçük bir taşla hatırlatan sessiz bir anıt gibi.